

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320202458
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4320202458.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobkyne: V. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX W. A., zastúpenej spoločnosťou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie sumy 400 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 13Csp/26/2020-152 zo dňa 20.07.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400 eur. V žalobe uviedla, že uzatvorila dňa 03.11.2014 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť jej úver vo výške 1.500 eur a ona sa ho zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 81,99 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,08 %, RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) 26,07 % a celkovou sumou na zaplatenie vo výške 2.142,06 eura. Zmluva bola podľa nej uzatvorená v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pretože neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom a z toho dôvodu bol úver bezúročný a bez poplatkov. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na súde. Okresný súd Levice rozsudkom zo dňa 03.05.2019 sp. zn. 9Csp/74/2016 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.139,34 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 26.10.2016 do zaplatenia. Konštatoval, že, žalovaný žiadnym dôkazom nepreukázal, že oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo žalobkyni ako dlžníkovi aj doručené a odovzdané spolu so zmluvou o revolvingovom úvere, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje obligatórnu náležitosť spotrebiteľskej zmluvy tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, že žalobkyňa od žalovaného obdržala finančné prostriedky len vo výške 1.350 eur, že RPMN predstavuje hodnotu až 87,28 %, teda obligatórny údaj o RPMN úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. je vyčíslený nepresne, v neprospech žalobkyne a žalovaný sa nekalým spôsobom snažil získať od žalobkyne plnenie vysoko prevyšujúce finančnú čiastku. Na tom základe bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov a ona

ako spotrebiteľka bola povinná veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. S ohľadom na to, že došlo k porušeniu povinnosti veriteľom a ona si úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností, sú dané podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia), ale reálne aj vznikla. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 642,06 eura. Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku a započítania poplatkov z Dohody do nákladov však predstavovala až sumu 2.093,58 eura; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené jej majetkové práva. Preto považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400 eur za primeranú na to, aby pre ňu ako spotrebiteľka predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že bola nútená domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižovala svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a namietal, že žalobkyňa neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje.

3. Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými právnymi predpismi, má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá. Vykonaným dokazovaním mal súd za nesporne preukázané, že žalobkyňa si úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2017 voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv voči dodávateľovi, a to preukázaním, že žalovaný ako veriteľ realizoval výkon svojho práva zo spotrebiteľskej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.11.2014, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. K tomu aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, je postačujúca už len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z..

4. Súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľka a súd považoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný v celom rozsahu. Žalobkyňa ako dlžníka zo zmluvy o revolvingovom úvere plnila, pričom žalovanému ako veriteľovi poskytla plnenie zodpovedajúce výške poskytnutého úveru vo výške 1.350 eur a žalovanému zaplatila celkovo sumu vo výške 2.489,34 eura. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktne pridrižovať majetkovej ujmy, ktorá žalobkyni hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Výšku finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur súd považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľka a skutočnosť, že žalobkyňa sa musela súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú, funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Rozsudok odôvodnil s odkazom na ustanovenie § ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a § 255

ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“), ktoré v odôvodnení citoval.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, pričom navrhol rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Uviedol, že rozsudok je nepreskúmateľný v skutkových a právnych záveroch, ktorými mala byť preukázaná výška žalovaného nároku. Súd prvej inštancie nezdôvodnil, akým odhadom alebo úvahou sa riadil. Zo všeobecného a neurčitého záveru nie je možné zistiť nič o úvahe súdu. Napádané rozhodnutie obsahuje všeobecné odôvodnenie o prihladaní na konkrétne skutkové zistenia, závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, intenzitu a rozsah nepriaznivých následkov. V konkrétnostiach však súd neuvádza nič. Napádaný rozsudok nie je založený na žiadaných individuálnych skutkových zisteniach.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a súčasne zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Poukázala na body 21. a 22. odôvodnenia rozsudku, z ktorých vyplýva, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že si úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Csp/74/2017 voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv voči dodávateľovi, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd uzavrel, že žalovaný preukázateľne porušil jej práva ako spotrebiteľa a považoval jej nárok na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný v celom rozsahu. Tiež konštatoval (bod 22. odôvodnenia), že výšku finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur považoval za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do jej práva ako spotrebiteľa a skutočnosť, že sa musela súdnou cestou domáhať vrátenia plnenia na základe zmluvných podmienok skoncipovaných žalovaným. Uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú a sankčnú a treba ho chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorého výkladom sa riadil aj súd prvej inštancie pri rozhodovaní sa o výške primeraného zadosťučinenia. Zhrnula faktory, na ktoré je potrebné pri výške požadovaného primeraného zadosťučinenia prihliadať. Ide o nemajetkovú ujmu, najmä vo finančnom obmedzení, ktoré jej vzniklo neoprávnenými platbami v prospech žalovaného, neposkytnutie finančných prostriedkov v dojednanej výške, pretože žalovaný sumu dojednaného úveru krátil o fiktívne poplatky, psychické napätie a stres, spôsobené neustálym generovaním nedoplatkov na zmluve žalovaným, potreba vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor proti ekonomicky a právne silnejšiemu žalovanému. Sankčná funkcia primeraného zadosťučinenia, hoci závisí od úvahy súdu, musí byť v takej výške, aby bol spôsobilý odradiť žalovaného od ďalších protiprávnych aktivít. Ako spotrebiteľ vyhľadala právneho zástupcu, pred začatím sporu mala snahu v podobe predsporovej výzvy vyriešiť vec mimosúdne, čo sa ale nepodarilo, a preto musela iniciovať súdne konanie, v ktorom bola úspešná, a v ktorom veriteľ až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu. Spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, neprijateľnosť zmluvnej podmienky (absencia podstatných náležitostí t.j. dezinformovanie resp. klamlivé informácie poskytnuté spotrebiteľovi vo vzťahu k vlastnému spotrebiteľskému úveru, pritom práve informovanosť spotrebiteľa je ústrednou myšlienkou úniovej i vnútroštátnej právnej úpravy). Časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, je identifikovateľné priamo z rozhodnutia, z ktorého vyplýva že Zmluva č. XXXXXXXXXXXX bola medzi sporovými stranami uzatvorená dňa 03.11.2014, pričom až do roku 2019 žalobca znášal závadné konanie veriteľa t.j. viac ako 5 rokov. Na základe uvedeného, s prihliadnutím na vyššie uvedené, považuje za plne primerané (a dokonca podľa ním navrhovaných kritérií a okolností prípadu i podhodnotené) požadovať od žalovaného sumu 400 eur ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia,

prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie a aj s jeho odôvodnením, a tak na dôvažok dodáva nasledovné:

8. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 tretej vety stanovuje, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z toho jednoznačne vyplýva, že podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia svojho práva na súde voči tomu, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak dôjde k porušeniu práva alebo povinnosti. Aktuálne znenie zákona, ktoré sa vzťahuje aj na tento prípad, upravuje podmienky jeho poskytnutia, pričom zákon nevyžaduje spôsobilosť privedenia ujmy, ktorá môže nastať porušením práva alebo povinnosti spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je viazané len na porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ktoré spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil. Cieľom ustanovenia priznávajúceho primerané finančné zadosťučinenie je určitá satisfakcia pre spotrebiteľa, ktorého práva boli porušené, a zároveň plní aj sankčnú, odradzujúcu a preventívnu funkciu, ktorá by mala pôsobiť do budúcnosti v snahe eliminovať obdobné nekalé konanie dodávateľa voči ďalším spotrebiteľom.

9. Súdom priznaná suma primeraného zadosťučinenia predstavuje v tomto prípade pre žalobkyňu určitú satisfakciu a znamená aj dostatočný sankčný charakter voči žalovanému, keďže by ho mala odradiť od nekalého konania voči ďalším spotrebiteľom. Súd prvej inštancie dôvod priznania žalovanej sumy riadne vo svojom rozhodnutí odôvodnil, poukázal aj na spôsob priznania výšky tohto primeraného finančného zadosťučinenia, a jeho rozhodnutie zodpovedá zákonnej požiadavke presvedčivosti (§ 220 ods. 2 CSP). Z obsahu spisu je zrejmé, že súd v prvoinštančnom konaní postupoval v súlade s ustanoveniami procesného predpisu, ktorým je Civilný sporový poriadok. Neobstoja preto námietky žalovaného, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Neobstojí ani ďalšia námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie nie je arbitrárne, pričom vychádza z podkladov - dôkazov doložených do spisu - a tiež zo správne zisteného skutkového stavu, ktorý z nich vyplýva, pričom je logicky skutkovo aj právne zdôvodnené. Podstatné pre rozhodnutie bolo jediné kritérium, aké zákon pre priznanie uplatneného nároku vyžaduje, a to je úspešné uplatnenie porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľa na súde. Zákon totiž ako jedinú podmienku pre priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi kladie úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Čiže popri vyslovení porušenia práva alebo povinnosti súdom priznáva spotrebiteľovi súčasne aj právo na primerané finančné zadosťučinenie. Ustanovenie § 3 ods. 5 tretej vety zákona o ochrane spotrebiteľa nepodmieňuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spôsobenou ujmom a stanovuje, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Vo vzťahu k úvahe súdu o priznanej výške primeraného zadosťučinenia odkazuje odvolací súd na bod 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd poukázal na výšku poskytnutého úveru žalobkyňi vo výške 1.350 eur, pričom žalobkyňa celkovo zaplatila sumu 2.489,34 eura, preto sa musela domáhať vrátenia plnenia súdnou cestou. Zdôraznil aj satisfakčnú a sankčnú funkciu, zohľadnil tiež postavenie spotrebiteľa, ktorý je oproti dodávateľovi nepochybne ekonomicky a právne slabším subjektom. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 1.139,34 eura, ktorá takmer dosahuje sumu reálne poskytnutého úveru, keďže žalobkyňi nebol poskytnutý úver v plnej výške 1.500 eur, ale len v sume 1.350 eur. Žalobkyňa žalovanému uhradila celkovo sumu 2.489,34 eura, konaním žalovaného sa dostala do neistoty a svojich nárokov sa musela domáhať súdnou cestou, keďže žalovaný k mimosúdnejmu vyriešeniu sporu nechcel pristúpiť. Úhradou

bezdôvodného obohatenia, ku ktorému na strane žalovaného došlo, ukrátila svoj finančný rozpočet. Bola nútená vynaložiť určitú energiu a čas, aby sa domohla späť svojich nárokov. Obdobie neistoty zažívala minimálne od podania žaloby v roku 2016 až do rozhodnutia súdu vo veci sp. zn. 9Csp/74/2016 v roku 2019, ktorým jej bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia priznaný. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti tohto konkrétneho prípadu považoval odvolací súd súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur za primerané a zodpovedajúce jednak charakteru porušenej povinnosti žalovaným, ako aj ujme, ktorú žalobkyňa utrpela.

11. Záonné podmienky priznania uplatneného práva žalobkyni boli v tomto konaní splnené, preto súd prvej inštancie správne žalobe vyhovel a svoje rozhodnutie aj adekvátne odôvodnil. Odvolací súd považoval z vyššie uvedených dôvodov námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

12. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej podľa § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).